

faaet en saadan Neutralitetskrænkelse, saa har man ogsaa Brug for den Pligt, som det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) omtalte, den Pligt, som et neutralt Land skulde have til med Vaabenmagt at forsvare sin Neutralitet, selv om det er en Stormagt, der med overvældende Styrke angriber dets Neutralitet. Jeg vil gerne lidt nærmere omtale dette Spørgsmaal. Jeg tror ikke, at man er i Stand til at paavise nogen som helst Aftale, nogen som helst Overenskomst, nogen Traktat, som Danmark har afsluttet med nogen som helst Magt, i hvilken der hjemles Danmark en saadan Pligt til at forsvare sin Neutralitet, naar den bliver angreben. Ikke en eneste en. Det vil i alt Fald være ganske umuligt at paavise det, naar man holder sig til Haagerkonferencen. Lad mig dog, inden jeg gaar over til dette, sige med Hensyn til den Krænkelse af vor Neutralitet, som man frygter, at der ingen Udsigt er til, at vor Neutralitet vil blive udsat for en saadan Krænkelse. Hvis vi skulle tage en lille Smule i Betragtning den Erfaring, Menneskeheden har gennem Historien, ville vi se, at den Slags Neutralitetskrænkelser og Besættelsen af et neutralt Lands Territorium, for at bruge dette i Krigen mod en anden Magt, er umaadelig sjælden. Hvis vi f. Eks. se til de Krige, der have været førte i Europa i Løbet af ca. 50—60 Aar, ville vi opdage, at ingen saadan Krænkelse har fundet Sted i disse Krige. Krimkrigen i 1854—56 mellem Øst- og Vestmagterne forløb, uden at nogen af de krigsførende Magter paa den Maade krænkede noget neutralt Lands Territorium. Krigen i 1859 mellem Frankrig, Italien og Østerrig forløb ligeledes, uden at nogen af de krigsførende Parter havde krænket andre Landes Territorier ved saadanne større Neutralitetskrænkelser. Krigen 1866 mellem Østerrig og Preussen forløb ligeledes uden nogen af den Slags Neutralitetskrænkelser. Og med Hensyn til Krigen 1870—71 mellem Tyskland og Frankrig kan det ogsaa siges, at ingen af den Art Neutralitetskrænkelser fandt Sted. Det, Historien lærer os, maa vi jo dog have nogen Grund til at lægge Mærke til, selv om det er noget, som slet ikke passer med det, de sagkyndige ønske. Det er dog det, der er det faktiske Forhold, og det forekommer mig, at man hellere maa regne med det end med de Ønsker, de sagkyndige kunne have.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Danmark har en Pligt til at forsyne sig med et saadant militært Væsen,

at det ved Hjælp af dette kan afslaa et Angreb, en Neutralitetskrænkelse, som forøves af en Stormagt mod os, er man ikke i Stand til at kunne paavise, at der findes nogen saadan Forpligtelse, der paahviler os efter de Traktater, Aftaler og Konventioner, vi have afsluttet. Jeg hørte nok, at det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) sagde, at han intetsteds i Haagerkonventionerne har fundet noget, der fritog os for en saadan Pligt, men man skal først have en saadan Forpligtelse, før man overhovedet behøver at fritages for den, og naar Pligten ikke ligger der, er det overflødig at tale om nogen Fritagelse. Jeg ved godt, at det siges, at Haagerkonventionerne ikke ere udtømmende. Det er kedeligt nok, at der mangler noget, og det er kedeligt, at det, der mangler, netop er det, de Herrer have Brug for. Det er vidunderligt at se, at med Hensyn til Smaatingene har man givet sine aldeles faste Bestemmelser, i den Henseende er man ganske paa det rene med, hvordan de neutrale Lande skulle forholde sig. Men i det store Spørgsmaal, der ligger saa lige for, at man ikke behøver at tvistes derom, fordi alle, som de Herrer sige, ere enedes derom, der er der ingen Bestemmelse taget. Om hvorvidt et Land er forpligtet til at forsvare sin Neutralitet, staar der ikke en Stavelse. Jeg har nok hørt sige, at det staar der ikke noget om, fordi man ikke behøver at skrive det selvfølgelig; ja, det er nu en Sag for sig, men deraf følger sandelig ikke, at det, der ikke er skrevet, er selvfølgelig. For øvrigt er jeg ganske enig med, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) udtalte hin berømmelige 17. Januar 1899, da han sagde til Højre, at der var en Anskuelse, som Højre maatte se at komme bort fra, og det var den, at vi havde nogen Pligt til at forsvare vor Neutralitet; det kunde vi ikke, sagde det ærede Medlem.

Maa jeg gøre en anden Bemærkning, medens jeg er ved det ærede Medlem. Det ærede Medlem talte Latin i Vinter. Det var nydeligt at høre; han sagde: hic Rhodus, hic salta. Jeg agter ikke at lade mig lumpe i Retning af Latinen. Der er et latinsk Ord, der hedder: ultra posse nemo obligatur, ingen er forpligtet udover sin Evne. Det passer ogsaa akkurat her med Hensyn til Forpligtelsen til at forsvare Danmarks Neutralitet. Danmark har selvfølgelig ikke nogen Pligt til at gøre det, Danmark ikke kan. Derfor kunne vi ganske rolig gaa ud fra, at alle de forskellige Be-